

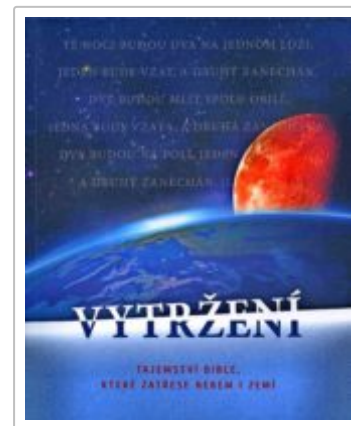
Byl jsem u vytržení aneb recenze nové populární příručky ke konci světa

Teologie | 30.8.2017 @ 16.00

Víte prosím dodatek k této recenzi na tomto blogu [zde](#). Komentáře jsou pod tímto článkem již uzavřeny, pod [dodatkem](#) však stále můžete vylévat svá obtížená srdíčka. Můj e-mail naleznete na stránce [o mně](#).

Před dvěma týdny jsem se vrátil z Rumunska a kniha [Vytržení](#) od Sergeje Mihál'a byla první novinkou, s níž jsem se po návratu setkal. Na první pohled se mi [zdála](#) docela neškodná. Čím více jsem však slyšel o neskrývaném nadšení, překotném zájmu i skeptickém odporu, tím více jsem tušil, že se jí nevyhnu. Proto jsem si ji zapůjčil a přečetl. Svůj zážitek z četby bych popsal jako surreální, fantastický, adrenalinový a lunatický. Mít vysoký tlak, vytržení bych se již asi nedočkal.

Kniha je poněkud košatě rozdělena do dílů, částí a kapitol, jejichž obsah se místy překrývá. Text knihy tvoří z příliš velké části přímé citace biblických veršů, takže si ekonomicky uvažující čtenář klade otázku, zač vlastně při celkové útlosti knihy (171 stran) zaplatil oněch ~ 350,- Kč. Na knize se silně odráží původní jazyk. Mnoho slovakismů žel nebylo korektorem vytrženo, nýbrž ponecháno, takže zde máme „zlého sluhu“ (39), „hmlovinu Abel-33“ (47), „naděj každého člověka“ (48), proroka „Ageusa“ (116), „zdrťený svět“ (136) a „zmíření“ (173). To vše by jistě bylo možné prominout, jakož i mně odpouštějí mé viny proti spisovnej slovenčine, keď sa ju rozhodnem používať. Co však prominout nelze, je „VZKŘÍŠENÝ CELÝ DŮM IZRAELE“ (145, 147, 149). Jsem si jist, že pokud vytržení proběhne 23. září 2017 (nebo kdykoli do roku 2024), bude autor chyby, korektor, vydavatel a jakákoli další odpovědná osoba ponechána, aby osvědčila svou věrnost během velkého gramatického souzení, v němž Antikrist bude sedm let zadávat diktáty s nemilosrdným pravidlem „chyba, stupeň dolů“. Kdo neprospěje, propadne do muk mluvnických, kde ~~červ jejich neumírá a oheň nehasne~~ inkoust nedochází a zmizík nefunguje.

Stručné shrnutí obsahu

V první části autor představuje učení o vytržení a nastiňuje svůj příklon k pretribulacionálnímu premilenialismu. Jinak řečeno, věří, že nastane velké souzení, ale že (opravdoví) věřící jej nebudou účastni, nýbrž budou vytrženi a vzati do nebe. Během velkého souzení proběhne na zemi vláda Antikrista, po níž se opět vrátí Kristus, nyní však již viditelně a slavně, aby Antikrista svrhl a ujal se vlády nad světem.

Ve druhé části autor čtenáře povzbuzuje k introspektivnímu (sebezpytujícímu) životnímu stylu tváří v tvář iminentní realitě možného vytržení. Máme být jako „rozumné panny“ (Mt 25,1–13), jako Filadelfie, ne Laodikea (Zj 3,7–22), máme dávat pozor na falešné proroky (56) a na zlého a nebezpečného ducha evangelia prosperity (58). V souvislosti s tím se autor dopouští úplného odmítnutí uvědomělé eschatologie. Kristus podle Mihál'a „nikdy neřekl, že máme evangelium zvěstovat, abychom změnili svět. Evangelium máme zvěstovat proto, že království nebe už přichází na zemi.“ (58) Tváří v tvář evangeliu prosperity jde o pochopitelný, avšak poněkud nešťastný krok, neboť i uvědomělá eschatologie je podstatným vláknem teologie Nového zákona.

Třetí část je věnována tzv. „biblické astronomii“. Ta je postavena do kontrastu s astrologií a vyhlášena za legitimní obor, který osvětluje biblické pravdy. Zatímco Bible podle Mihál'a prorocky zjevuje budoucí události, kniha vesmíru oznamuje časy těchto událostí (66). „Na oběžných drahách Slunce, Měsíce a Země si můžeme přečíst informaci o dějinách Izraele,“ (65) tvrdí Mihál' a konstatuje, že „z pohledu Písma dlouho a podrobně“ zkoumal astronomické úkazy a kalkulace a že dospěl k názoru, že „znamení na nebi potvrzují mimořádnou blízkost Kristova příchodu“ (65). Poselství této části přiblížím v detailu níže.

V takzvaném druhém dílu knihy, který na předchozí díl volně navazuje, se setkáváme s nástinem distopické budoucnosti světa během Velkého soužení a Kristova druhého příchodu. Po vytržení má nastat „těžké pronásledování zanechaných křesťanů coby viníků největší světové katastrofy. Každého, kdo by se hlásil ke jménu Ježíš, budou pronásledovat“ (116). Rozpad se bude týkat i nevěřících. „V okamžiku budou kolabovat všechny světové burzy. Ekonomika se zhroutí jako nikdy předtím“ (115). Nastane destrukce, zkáza. „Auta bez řidičů, kteří byli za jízdy vytrženi. Ucpané dálnice a kolaps dopravy“ (115). Antikrist, jehož číslo 666 je nyní na každém čarovém kódu, ovládne světovou ekonomiku (117). Katolická církev se vybarví jako „nevěrná nevěstka“ (122) a i ti šlechetní, leč oklamání katolíci, budou při vytržení zanecháni (123).

Podobně jako v předchozích kapitolách i zde vidíme silně prosemitský důraz. „Kdo doopravdy miluje Boha,“ tvrdí Mihál, „musí milovat i lid smlouvy, který si zamiloval a vyvolil Bůh Izraele“ (108). Všechny eschatologické události jsou vždy kladeny do souvislosti s dějem v Izraeli, který se po vytržení obrátí ke Kristu (107). Po druhém Kristově příchodu a po pádu Antikrista pak nastane cosi jako judeocentrická teokracie. „Židé dostanou pod svou správu obnovu celé země. Všechny národy jim budou sloužit a poslouchat je“ (150). V Jeruzalémě, autor mní, bude obnoven chrám, aby se naplnilo Zacharjášovo proroctví, že se „deset mužů z národů všech jazyků se chytí [...] Judejce za cíp roucha a řeknou: Půjdem s vámi, protože jsme slyšeli, že je s vámi Bůh“ (Za 8,23; str. 151).

Mírnou odchylkou od směřování druhého dílu je jen poslední kapitola nadepsaná „Kristus, smysl našeho bytí“ (162), v níž se Mihál pouští do obsáhlejší polemiky s evoluční teorií. Zdá se, že uznání Krista za smysl bytí je podmíněno intelektuální válkou s Darwinem, který „mnohé přesvědčil o tom, že život ani vesmír při svém vzniku vůbec nepotřeboval Stvořitele“ (166). Po závěru opět vyzývajícím k ostražitosti a připravenosti na bezprostředně blízké pankosmické události kniha končí přehledem astro-eschatologických jevů.

Co je na knize špatně? Téměř úplně vše.

Po dočtení knihy jsem zůstal pln tolika vrstev nesouhlasu, hrůzy a rozporů, že jsem hodnou chvíli přemýšlel, zda se vůbec vyplatí psát recenzi. Rozbor omylů, nepřesností a výtky k autorovým průpovídkám, by vydaly na knihu o poznání delší, než je přítomných 171 stran, z nichž třetinu tvoří přímé citace. Mé okolí a mí studenti ví, že pokud jde o charismatické výstřelky, ultrakonzervativní laické výklady Písma a křesťansko-sionistické hámotiny, vládnou značnou, snad až přílišnou trpělivostí a bývám ochoten naslouchat. Pokud jde o dispenzacionalismus a sionismus, říkám jen, že jde o věci nekompatibilní s letniční teologií (takto disp.) a s evangeliem obecně (takto sio.), ale mají alespoň svou vnitřní logiku. Zde jsem však narazil na nezdokumentovaný balast, jehož věcná přesnost je místy pod úrovní textu vyprodukovaného klikáním na automatickou nápovědu při psaní na softwarové klávesnici. Kdyby Pán dopustil jen o stránku víc, nepřežil by žádný čtenář (Mk 13,20). Ale kvůli vyvoleným zkrátil tuto knihu, a to právě proto, že ji naneštěstí mnoho takových vyvolených právě v těchto dnech horečně skupuje a načítá. Skutečným problémem, na nějž jako recenzent narážím, je to, že ze samého zaskočení nevím, kde mám začít. Vpřed mne pudí pouze víra v brzkou nápravu tuctů křesťanů, kteří z nudy a senzacechtivosti přistoupili na tuto (pevně věřím, že nevědomky!) falešnou hru.

Biblická eschatologie

Začnu v mírném duchu poznámkou k biblické eschatologii. Mihálův problém nespočívá v tom, že dospěl k vyhraněnému biblicko teologickému názoru, ale v tom, že je neochoten formovat svou tezi v dialogu s nesouhlasnými názory. Eschatologické teorie bych orientačně rozdělil takto:

- Postmilenialismus – Věří, že tisícileté království proběhne na zemi před druhým Kristovým příchodem.
- Amilenialismus – Věří, že vytržení a milénium nenastanou a že Kristus přijde pouze jednou.
- Premilenialismus – Věří, že milénium nastane v budoucnosti a že jej bude předcházet vytržení a následovat druhý příchod.
 - Posttribulacionální – Věří, že k vytržení dojde po velkém soužení. → BTW... ZDE STOJÍM JÁ ←
 - Midtribulacionální – Věří, že k vytržení dojde během velkého soužení.
 - Pretribulacionální – Věří, že k vytržení dojde před velkým soužením.

- Kovenantální – Věří, že k vytržení dojde před velkým soužením, roli fyzického Izraele minimalizuje.
- Dispenzační – Věří, že během Milénia dojde k obnovení Božího plánu s fyzickým Izraelem.
 - Supersesionistický – Věří, že během současné dispenzace je Izrael odt'at z Božího plánu a zcela nahrazen Církví, takže je na úrovni pohanských národů.
 - Sionistický – Věří, že i dnes je fyzický Izrael nějakým způsobem v hledáčku Božího plánu a že jeho dějiny jsou „hodinami světa“ (72). → ZDE STOJÍ MIHÁL' ←

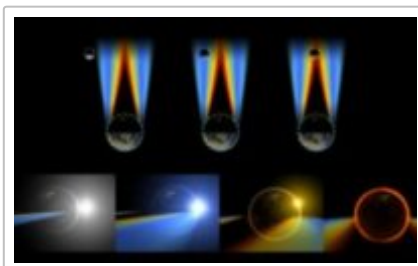
Dále by bylo možné dělit eschatologii obecně na uvědomělou, inaugurační, futuristickou a postoj k prorockým pasážím na préteristický, idealistický, futuristický a historický. O tom by bylo mnoho co hovořit. Zde si jen stačí povšimnout, že až na letmé zmínky o jiných názorech se jinému než silně prosemitsky dispenzacionálnímu názoru, tj. silně futuristickému, nedává žádný prostor. Z naivního ideálu, že každá teologie musí být produktem dialogu, jsem za svůj stále ještě mladý život musel vyrůst. Něčeho takového nebývají autoři tohoto zrna schopní. Mihál'a však, jak se domnívám, vede právě jeho jednostrannost k extrémnímu futurismu, kdy je mnoho biblických předpovědí ohnuto tak, aby ukazovalo na budoucí události, jakkoli se jim nechce. Příkladem budiž tvrzení, že u Lukáše 13,34–35 Ježíš vyjadřuje podmínku svého druhého příchodu (108). Tato Ježíšova předpověď se ale naplnila ještě v samotném Lukášově evangeliu (Lk 19,38)! Proč o tom autor neví?

Pokud jde o starozákonní proroctví, i ta by si zasloužila delšího pojednání, zopakují proto pouze výzvu k obezřetnosti. Pokud například Zacharjáš prorokující na sklonku 6. století před Kristem, čili během plánování a začátků obnovy Jeruzalémského chrámu, prorokuje, že se Hospodin „vrátí na Sijón a bude přebývat v Jeruzalémě“ (Za 8,3), že tam budou i pohané poznávat Hospodina a že tam bude mesiášský Král a chrám (Za 9–14), znamená to, že jde nutně o futuristická proroctví? Novozákonní autoři takováto proroctví používali k ilustraci reality prvního příchodu Krista. Pokud ale již Kristus přišel, neměli bychom vykládat tato starozákonní proroctví spíše préteristicky a duchovně? Logika, kterou se extrémní futurismus Mihál'ova typu řídí, bývá takováto: pokud to bylo prorokováno Izraeli a na fyzickém Izraeli se to nenaplnilo doslova, musí se to naplnit teprve v budoucnu. Tato logika jde ale proti logice Nového zákona, kde chrámem je Církev (1 Tim 3,15) a také proti logice historické okolnosti proroctví, kde chrámem byl právě rekonstruovaný druhý chrám v Jeruzalémě a mesiášská naděje byla věcí okamžitého očekávání Judejců v 6. století.

Ezechiel (kap. 37–48) podobně jako Zacharjáš prorokuje obnovu davidovské dynastie a levitského kněžství, což předpokládá vlastnictví Svaté země a funkční chrám. Ezechiel však také uvádí, že tato obnova bude věčná (Ez 37,25nn) a že davidovský vladař v ní má „připravit za sebe a za všechny lid země býčka jako oběť za hřích“ (Ez 45,22). V listu Židům ale čteme, že Ježíš svým dílem zrušil platnost starého obětního systému (Žd 7,18n) a ve Zjevení se dočítáme, že v Novém Jeruzalémě chrám nebude (Zj 21,22). Má-li být tedy obnova věčná (Ez 37,25) a mají-li platit tyto novozákonní výpovědi, musí být Ezechielovo proroctví chápáno obrazně. Ačkoli se v něm barvitě popisuje levitský systém a davidovská vláda, z mého biblicko-teologického hlediska k jeho naplnění dochází v Kristu, ne v doslovném znovuosídlení země a znovuzavedení židovského náboženského kultu.

Až potud by ale šlo o běžné exegetické problémy. Teprve nyní však musím volat: Brace for impact! Nyní to přichází!

Astronomické kalkulace

Jak jsem uvedl výše, Mihál' věří, že „na oběžných drahách Slunce, Měsíce a Země si můžeme přečíst informaci o dějinách Izraele“ a že právě v současnosti „znamení na nebi potvrzují mimořádnou blízkost Kristova příchodu“ (65). Zvláštní pozornost si podle autora zaslouží tzv. tetrády krvavých měsíců. Tetráda krvavých měsíců je astronomický úkaz, kdy se během 18 měsíců Měsíc dostane celkem čtyřikrát do takového zákrytu se Zemí, že jej sluneční paprsky lomené o zemskou atmosféru obarví načerveno. Samy o sobě jsou tetrády pouze předvídatelným astronomickým jevem. Mihál' však za pomoci [indexu ze stránek NASA](#) a [rekurzivně dopočítaných](#)

datumů židovských svátků přišel na to, že mezi lety 2000 př. Kr a 3000 po Kr. se nalézají celkem sedm případů, kdy se tetráda krvavých měsíců nejenže kryje s židovskými svátky, ale je navíc doplněna úplným nebo částečným zatměním Slunce, které se během tetrády opět kryje s některým židovským svátkem. K tomuto zákrytu podle něj došlo zatím pouze

šestkrát, a to v letech 1643 př. Kr., 1625 př. Kr., 1596 př. Kr., 1949 po Kr., 1967 po Kr. a 2014 po Kr. (173). (Vždy uvádím pouze rok začátku tetrády.) K sedmé tetrádě má dojít roku 2600 po Kr., podle autora to však bude již během milénia, čili Kristova tisíciletého království na zemi. K podtržení důležitosti krvavých měsíců připadajících na židovské svátky autor vysvětluje, jak v každém takovém případě docházelo ke zvláštnímu pohybu v souvislosti s Izraelem. První tři tetrády připadají na období, kdy byl Izrael v Egyptě. Druhé tři tetrády se nachází až ve 20. století, kdy vznikl stát Izrael (1949) a obhájil svou existenci (1967). Tetráda z roku 2014 „je znamením pro Izrael ohledně jejich Mesiáše“ a zároveň „ještě větším znamením pro křesťany o jejich blížícím se vytržení“ (71). Právě magická sedmička tetrád autora pudí k dalším spekulacím. „Sedm tetrád na Boží svátky“ podle něj „nemůže být tedy nic jiného než sedm ramen Menory“ (80). Nyní následuje seznam výtek.

1) Úzký časový horizont

Proč hledat tetrády pouze v období od roku 2000 př. Kr. do roku 3000 po Kr.? Snad ne proto, že právě a pouze toto je rozsah onoho [indexu dostupného na stránkách NASA](#)? Židovský kalendář se přeci počítá od roku 3761 př. Kr. a ve středověku určili rok stvoření na 4004 př. Kr. Za Noema (30.-28. stol. př. Kr.) krvavé měsíce nebyly? Namítnete, že autor hledal pouze „ty, které se staly výhradně na židovské svátky“ (74). V tom případě je ale třeba vypustit tetrády nalezené v letech 1643 př. Kr., 1625 př. Kr., 1596 př. Kr., protože tyto nastaly dávno před exodem Izraelců z Egypta. Pokud věříme v platnost 1. Královské 6,1, musíme trvat na tom, že Izraelci vyšli z Egypta roku 1446 př. Kr. Pokud jste jako drtivá většina evangelikálů, tušíte exodus až na sklonku třináctého století za vlády Ramsese II., ale pokud chcete vidět exodus v roce 1513 př. Kr., jak jej vidí autor (76), měli byste pro to mít dobré důvody. (Paradoxem je, že já sám jsem před časem [dospěl k názoru](#), že k exodu došlo již na konci 16. stol. v souvislosti s vyhnáním Hyksósů z Egypta. Podivuji se však, že autor netrvá na konzervativním datu 1446 př. Kr., které vyplývá z doslovného výkladu oné zmínky v 1. Královské 6,1.) Tak či onak, autor je zde lapen v ukrutném protimluvu. Tvrdí, že svátky „dal Bůh Židům skrze Mojžíše na Sinaji jako své slavnosti“ (68), tvrdí, že k exodu došlo roku 1513 př. Kr. (76), ale první tři tetrády synchronizuje s židovskými svátky již v 17. a na začátku 16. stol. př. Kr. Z toho opět vyplývá otázka: Proč se omezit pouze na ten časový rámeček, co je poskytnut na stránkách NASA?

2) Rekurzivní počítání židovských svátků

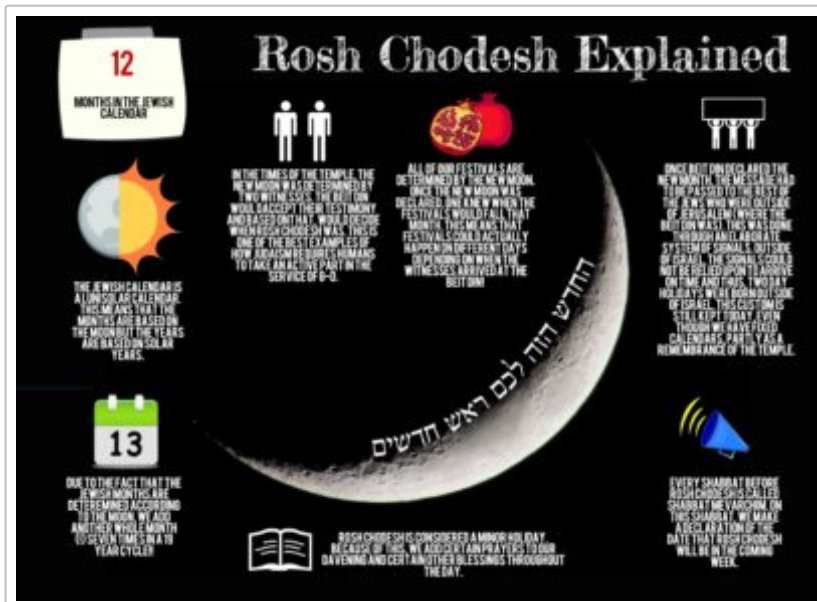
Autor se domnívá, že „z židovského kalendáře [známe] i data svátků, které byly Židům dány jako Boží slavnosti“ (68). Tato data známe, ale přepočítat je na data v gregoriánském kalendáři je věc zcela jiná. Židovský kalendář neměl až do 4. století po Kr. jednotný systém přechodných let. Dokud rabi Hillel II. nezavedl ve 4. stol. po Kr. pravidelné devatenáctileté cykly, v nichž se sedmkrát opakuje měsíc Adar, aby si židovský lunární kalendář zachoval solární synchronizaci, určoval přechodné roky Sanhedrin. Ten tak činil od oka, podle toho, zda roční doba pocitově odpovídala měsícům. Pokud byl Adar příliš studený, vyhlásil se Adar 2 (Adar 2), čímž se náskok solárního cyklu nad lunárním rokem redukoval. Jelikož neexistují záznamy o tom, kdy rabíni Adar 2 vyhlášovali, není možné s přesností určit, na který den rekurzivně dopočítaného gregoriánského kalendáře padl který svátek.

Aby toho nebylo málo, před Hillelem II. se začátek židovského měsíce, čili *Roš chodeš*, neurčoval výpočtem, ale tím, že se objevil Měsíc v novu a byl před Sanhedrinem potvrzen svědectvím dvou spolehlivých svědků (viz [zde](#) a [zde](#)). Pokud tedy bylo například jeden den zataženo, kalendářní měsíc se o den opozdil a s ním i jeho svátky. Tato historická okolnost činí židovské svátky před Hillelem II. zcela nedopočitatelnými. Je jednoduše nemožné zjistit, na který den gregoriánského kalendáře svátek připadl, což Mihál'ovým kalkulacím láme vaz, neboť NASA právě gregoriánský kalendář (světe, div se) ve svých indexech používá. Mihál' se zřejmě nechal nachytat na možnost snadné konverze gregoriánských datumů na židovské pomocí on-line nástrojů (např. pomocí [tohoto](#)). Tyto nástroje jsou zajímavé, ale pro daty před 4. stol. po Kr. poskytnou jen medvědí službu. Rekurzivní kalkulace zde jednoduše nejsou možné. Pro zajímavost a doplnění doporučuji nahlédnout diskusi pod [dotazem](#), který jsem k této věci položil na serveru Stackexchange.

3) Ejhle, tetráda navíc

I když jsem v předchozím bodě prokázal, že první tři uváděné tetrády jsou vypočítány chybně, nechám se nyní zlákat a zkusím si cvičně vytvořit tetrádu vlastní. Podle autora musí krvavé měsíce připadnout na židovské svátky a musí během

cyklu tetrády jedno částečné nebo úplné zatmění Slunce připadnout rovněž na židovský svátek. Mihál tvrdí, že na židovské svátky nastalo tetrád v daném časovém rámci pouze sedm (74). To ale není pravda! Trochu jsem [pogoogli](#) a ejhle, je zde tetráda z roku 162 po Kr. Podobně jako autor jsem porovnal [index zatmění Měsíce na stránkách NASA](#), dohledal si v něm pouze tetrády Měsíce a jejich datumy převáděl pomocí [on-line konvertoru](#) na (špatné) datumy židovského kalendáře. Ano, vím, s ohledem na výše uvedené je hloupost hledat konjunkci židovského a gregoriánského kalendáře před Hillelem II. Zde však jedním ve smyslu Přísloví 26,5.

Gregoriánské datum	Židovské datum	Židovský svátek	Úkaz
17. dubna 162	15. nisan 3922	Pesach	krvavý měsíc
11. října 162	15. tišrí 3923	Sukot	krvavý měsíc
6. dubna 163	16. nisan 3923	Pesach	krvavý měsíc
30. září 163	16. tišrí 3924	Sukot	krvavý měsíc

Nyní musím doplnit zatmění Slunce. A stačí si vybrat které. K částečným nebo úplným zatměním Slunce totiž dochází průměrně 2,3× za rok (můj vlastní výpočet průměru v daném časovém rámci indexu na stránkách NASA). Z [anulárního zatmění nad Jižním Atlantikem](#) se toho samozřejmě obvykle moc nenadělá, protože ho nikdo nevidí, ale k vyrobení senzace to stačí. Ve své tetrádě jsem našel celkem čtyři zatmění Slunce. Pak zbývalo doplnit k nim pomocí šikovného (leč opět zavádějícího!) [on-line nástroje](#) některý z plejády židovských svátků a bylo hotovo.

Gregoriánské datum	Židovské datum	Židovský svátek
2. května 162	30. nisan 3922	Roš chodeš
25. října 162	29. tišrí 3923	Den před Roš chodeš
22. března 163	1. nisan 3923	Roš chodeš
16. září 163	2. tišrí 3924	Roš hašana

Mám zde tedy tetrádu se čtyřmi zatměními, z nichž každé připadá na židovský svátek! Jaké úžasné znamení, o němž Mihál nepíše! Poslední věcí je zjistit, co se s židy v této době dělo, zda je náhodou někdo nepronásledoval. Jenže kdy židy naposled nikdo nepronásledoval? Asi [nikdy](#). Faktem ale je, že v letech 162–3 po Kr. nejsem schopen nalézt žádný významný pogrom. Žádám proto čtenáře o mírnou shovívavost a víru, že tam nějaký pogrůmek byl. Nedostane-li se mi jí, budu muset poukázat na to, že ani v roce 2014 se z pohledu statistiky s Izraelem nic moc nestalo. Terorismus namířený proti židům byl nepříjemný, ale jeho valná část byla součástí islámského terorismu namířeného proti celé západní společnosti. Ve srovnání s předválečnými pogromy a s holokaustem to nebylo nic moc. Proč nesvítil rudý měsíc roku 1938? Proč neozářil Prahu za hilsneriády nebo za josefínských reforem? Tyto otázky ukazují na fakt, že každý rudý měsíc lze v bohatých a komplikovaných dějinách židů spojit s menší či větší událostí, naopak to ale nefunguje. Monumentální události, jako byl třeba holokaust, rudý měsíc nespátily.

Nálezem této nové tetrády a zpochybněním těch předchozích i následujících je zcela zpochybněn autorův eschatologický rámec a všechny jeho eschatologické kalkulace. Ty totiž stojí na tom, že sedm tetrád v historii Izraele je jako „sedm ramen

Menory“ (80). Toto nijak nepodložené tvrzení určuje Mihálův časový eschatologický rámeček, bez něž jsou znamenání na nebi jen jakýmijsi mezníky bez jasného časového vektoru vstříc konci světa.

Sedm tetrád nám svítí na cestu jako znamenání. Ukazují nám, kolik ještě zůstává času. Podobně jako nás dálniční tabule informují, kolik kilometrů ještě zbývá do cíle. Při tetrádách to však nejsou kilometry, ale roky. Příchodem první tetrády stálo na dálniční tabuli: Nebe 3667 let. Po příchodu šesté už vidíme: Nebe 9 let (pozor na ta čísla, je to pouze přibližná úvaha). Vždy přišli spolu tři během jedné generace. (81–82)

4) Kolik hvězd má souhvězdí Lva?

Vytržení má tedy dle autora nastat někdy mezi lety 2014 a 2023. Jeho podmínkou je podle Mihála Satanovo vyhoštění z nebe, které se podle něj odehraje v budoucnu dle Zjevení 12,12. Problémem tohoto názoru je, že pak musí Lukáš 10,18 vykládat futuristicky (22), pro což opět nemá žádné vysvětlení. Jde o svévolné exegetické rozhodnutí, které jde proti gramatické situaci onoho verše. Podobné je to se Zjevením 12. Ve Zjevení 12 čteme, že se v nebi ukázalo veliké znamenání: „žena oděná sluncem, pod jejíma nohama měsíc a na její hlavě koruna z dvanácti hvězd“ (Zj 12,1). Běžným výkladem je, že ono slunce, měsíc a dvanáct hvězd symbolizují Izraelský národ o dvanácti pokoleních, z něž povstal Mesiáš, „který má pást všechny národy železnou berlou“ (Zj 12,5). To se samozřejmě stalo v minulosti a mělo-li jít o znamenání na obloze a ne v duchovním nebi, bývalo se mělo hledat někdy okolo roku narození Krista.

Ale Mihál ne, Mihál spekuluje, že „žena oděná sluncem, pod jejíma nohama měsíc a na její hlavě koruna z dvanácti hvězd“ je souhvězdí Panny, které bude mít 23. září 2017 Měsíc pod nohama a nad hlavou souhvězdí Lva, Merkur, Mars a Venuše. Má jít o znamenání posledního kola před vytržením, protože 22. září 2017 bude 2. tišří 5778, čili druhý den Roš hašana (svátku Nového roku), kdy se celkem 100× zatroubí na šófar a to poslední zatroubení je dlouhé a značí konec troubení. To Mihál spojuje s 1. Korintským 15,52, neboť podle Pavla „při zvuku poslední polnice [...] mrtví vstanou jako neporušitelní a my budeme proměněni“.

Že měl Pavel vskutku na mysli troubení na *Roš hašana*, který jeho adresáti v Korintu neznali a neslavili, je značně pochybné. Ještě pochybnější jsou ale opět kalkulace s astronomickými úkazy. V souhvězdí Lva totiž není devět hvězd, nýbrž třináct (a víc). Panna tedy bude mít nad hlavou korunu ne z dvanácti, ale z šestnácti hvězd. Není pravda ani to, že se takové „seskupení hvězd [...] objeví jen jednou za sedm tisíc let“ (84), neboť k němu došlo již minimálně v letech 1056, 1293, 1483 a 1827. Opět tedy jde o nepravdivou senzaci bez kousku pevné země pod nohama.

Závěr

V těchto čtyřech bodech se mi, jak pevně doufám povedlo rozcupovat Mihálůvu spekulaci na takovou padrt, že z ní nezbyvá ani jód (heb. „čárka“) nad „á“ ve slově „vychvátenie“. Nebylo to nic těžkého. Trochu pohledat, trochu myslet, trochu se ptát. Obávám se však, že stejné námahy se řada čtenářů neodváží.

Tím svůj rozbor zakončím. Mám slinu, ano mám chuť rozepsat se i o dalších spouštěcích mého spravedlivého hněvu. Rád bych upřesnil, že autor pseudoepigrafické Knihy Enochovy opravdu není „Sedmý od Adama“ (33) a pevně doufám, že to Mihál ví. Rád bych vysvětlil, že čarový kód na výrobcích nenese význam 666, což je „číslo Satanovo“ (117), protože ty údajné šestky vlastně šestky vůbec nejsou a šestkám se pouze podobají podobně jako devítky, když je čtete převráceně. Rád bych namítl, že sága Harryho Pottera nezasvěcuje děti do tajů tmy (115) víc, než pohádky od Boženy Němcové, ale že naopak obsahuje silné morální poselství a vede děti k oslavě odvahy a k jasnému rozlišení mezi dobrem a zlem. Rád bych se

podivil nad tak blatantně nespravedlivým očerněním Římskokatolické církve jako nevěstky, která je „zpitá krví svatých“ (Zj 17,6), aniž by autor povážil světlé okamžiky její minulosti, její současnou relativní neškodnost, statistický náskok komunistických režimů v „zabíjení svatých“ a v neposlední řadě také etické přešlapy a hereze ve vlastních řadách, v řadách letničních a charismatiků, které by k chování oné „zlé nevěstky“ leckdy také neměly daleko.

V teoretické fyzice existuje názorový proud, který říká, že pokud bychom znali všechny parametry všech hmotných i nehmotných těles a činitelů v celém vesmíru či multiverzu a věděli vše o tom, jak se vzájemně ovlivňují, mohli bychom přesně předpovědět budoucnost, protože každá událost je pouze příčinou jiných událostí. V tomto deterministickém smyslu vesmír skutečně je knihou, ve které lze číst. Problémem je, že celý vesmír neznáme. I pokud by Bůh vložil do vesmírných mechanismů tajemství budoucnosti, na základě čeho bychom se mohli domnívat, že jsme schopni toto tajemství rozluštit, když všechno, co lidstvo o vesmíru a jeho fungování až dosud zjistilo, je jen malý zlomeček? To, co Mihál'ovu projektu schází, je obyčejná prachsprostá pokora, kterou se vyznačuje i řada nekřesťanských vědců. Ó, kdyby tak v jeho slovníku figurovalo slovo „možno“ a fráze „podľa mojej súkromnej mienky“. Jenže zde je vše připraveno, letopočty dopočítány a tam, kde autor naznačuje, že k vytržení dojde do 9 let po tetradě z roku 2014 a hned vzápětí varuje, že „je to pouze přibližná úvaha“ (82), záhodno se ptát, co přesně je na oné úvaze přibližného.

Právě rozhodnost a uzavřenost Mihál'ovy konstrukce způsobila, že se při bližším přezkoumání rozpadla jak perličkové sklo. Jen trochu pokory! Jen trochu smířlivosti a smyslu pro poctivý výzkum a korekci by bývalo bylo na autorově straně potřeba, aby tato kniha nebyla urážkou intelektu evangelikálního křesťana. Jenže ona je. Knihu proto doporučuji spálit, rozemlít na prach a dát zastáncům pít (Ex 32,20). Vám ostatním, které z knihy již teď páli žába, předepisuji [toto satyrické video](#) a hned poté nějakou normální knihu o biblické eschatologii, třeba kapitulu „Poslední věci“ v Systematické teologii od Hortona, knihu [Contemporary Options in Eschatology](#), atd. atp. Pokud budete moci, přijďte na [pastorálku s Craigem Keenerem](#) 26.-29. září. Bude to hned po onom znamení a pokud Pán do té doby nepřijde, vyslechnete si o poznání vyváženější názor na knihu Zjevení. Na závěr si dovoluji zacitovat z Keenerova [komentáře ke knize Zjevení](#). Zdá se, že se do této situace perfektně hodí.

SOME READERS BELIEVE that current events unlock the meaning of the biblical prophecies. Thus, for example, one writer opines that even Luther and Calvin “knew little about prophecy,” but that study-Bible editor C. I. Scofield rightly pointed out that Revelation was written to allow end-time interpreters to unlock its meaning.

Yet this approach seems to me wrongheaded—I believe that it runs up against the evidence of Revelation itself. John writes to seven literal churches in literal Asia Minor, following the same sequence in which a messenger traveling Roman roads would deliver the book (see the more detailed comment in the Bridging Contexts section on 1:4–8). If we take seriously what the book itself claims, then it was a book that must have made good sense to its first hearers, who in fact were “blessed” for obeying it (1:3). That John wrote the book in Greek probably suggests that he also used figures of speech and symbols that were part of his culture more than ours. That the book was to remain “unsealed” even in his generation also indicates that it was meant to be understood from that time forward (22:10; contrast Dan. 12:9–10). Perhaps an even more compelling reason exists to argue for focusing on ancient rather than modern background for understanding the book of Revelation. If today’s newspapers are a necessary key to interpreting the book, then no generation until our own could have understood and obeyed the book (contrary to the assumption in 1:3). They could not have read the book as Scripture profitable for teaching and correction—an approach that does not fit a high view of biblical authority (cf. 2 Tim. 3:16–17). If, however, the book was understandable for the first generation, subsequent generations can profit from the book simply by learning some history. Some popular prophecy teachers have ignored much of the history that is available, preferring to interpret the book in light of current newspaper headings. That is probably why most of them have to revise their predictions every few years as the headlines change. (Keener, *The NIV Application Commentary: Revelation*, 24 [ebook])

Amen, bratři! Maran atha!

<https://selah.cz/teologie/byl-jsem-u-vytrzeni-aneb-recenze-nove-popularni-prirucky-ke-konci-sveta/>